

1.

Flykten

Snarkningarna ekar. Det är som om all öl förstärker ljuden ur männens och kvinnornas strupar. Ingen kommer att vakna förrän långt efter att solen har gått upp. Saga känner längs ena benet. Kniven sitter där den ska, den lilla påsen med fett och sot är lättåtkomlig och bröd och kött finns i en liten säck under fällen. Flinta, eldstål och fnöske finns i skinnpåsen och några små fiskekrokar har hon gjort för att kunna fiska öring. Skogen är full av späda gröna växter, och med lite tur kan hon hitta fågelägg. Av hästtagel har hon gjort snaror så att hon kan snara fåglar och harar. Nu klarar hon sig ett tag, bara hon kommer iväg.

Elden tystnar och Saga smyger upp och lägger på ett stort vedträ. När den röda kolen tar tag i nävern lyser rummet upp för en kort stund, men så snart nävern brunnit upp blir det skumt igen, och veden brinner stilla med ett rogivande sus. Hon kryper tillbaka ner i bädden. Modern andas plötsligt oregelbundet, men efter en stund blir hennes snarkningar lugna igen. Gunvor däremot somnar alltid fort och fadern själv slumrade in genast. Segg och Stein slocknade över bordet med ölen i hand och fick som alltid släpas till sina bäddar. Saga väntar ännu en stund. Det är nidamörker denna natt och månen kommer inte att lysa. Hon är vädersynsk och vet att den här natten kommer att vara den allra bästa på länge för flykten.

Hjärtat slår hårt i bröstet när hon smyger ut i mörkret med manteln över sig. Håret har hon bundit in i en mörk huvudduk, så att det inte ska dra åt sig av stjärnljuset och förråda henne. Hon är fruktansvärt rädd att någon ska vakna eller att hundarna ska börja skälla, men Skall och Traj ligger tysta vid sina pålar ute på tunet. De slickar henne stilla över ansiktet när hon klappar om dem en sista gång. Hon är smärt och välbyggd av allt kroppsarbete, och snabbt smyger hon runt till stallet

där sadlarna och betslen hänger och tar det som passar till den lilla starka hingsten.

Försommarnatten är kall och klar, stjärnorna lyser svagt och Saga springer på den lilla stigen till hagen där hästarna står tillsammans under ett träd. Slanorna ligger lätt i gårdset och hon drar ur dem, lägger dem på marken och leder ut Mördi ur hägnaden. Under vintern har hon skött den lilla snabba mörkgrå fålen med svart man och svans omsorgsfullt och gett den någon extra näve gott korn emellanåt, när ingen har sett henne. Mördi buffar på hennes kind med mulen, som om han vill fråga vad hon gör ute mitt i natten.

– Mördi, bär mig nu, vi ska långt långt bort, viskar Saga i hans lurviga öra.

Mördi puffar till henne på kinden och visar att han har förstått, medan Saga sätter betslat i munnen på honom. Hon lägger en vadmalsfilt på hästryggen, lägger sadeln över filten, drar åt sadelgjorden och ser till att stigbyglarna sitter rätt. Så föser hon ut de andra hästarna ur hagen, driver ned dem i skogen och stoppar tillbaka slanorna. Så lätt ska de inte hinna ikapp henne. Hon tar Mördis tyglar i ett stadigt grepp, sitter upp i sadeln med sin säck på ryggen, och så iväg.

Hingsten rör sig oändligt lätt och snabbt över marken och Saga kryper ihop och försöker följa rytmen. Ibland tar hon tag i manen för att hålla sig fast. Stigen västerut mellan de båda Lågendalengårdarna är välriden och när den delar sig innan bron över Lågen, väljer Saga stigen söderut mot Skiringssal. Hon har aldrig varit där, men har lyssnat noga när männen talat om handelsplatsen vid havet.

Hon rider så fort hon vågar på nattstigen. Seggs ursinne känner hon och han kommer aldrig att förlåta henne. Slaget som han gav henne i ansiktet ikväll inför grannarna var hårt, och tystnaden som följde var pinsam. Fadern såg bort och modern tittade ned i bordet utan att säga något. Det är en svår skymf att slå en friboren, särskilt inför andra.

Ögat har svullnat, det brustna ögonbrynet smärtar och tårvätskan rinner ur ögonen. Det är mörkt och hon sträckrider söderut. Trollkonnorna i skogen kan inte få henne att stanna. Och förresten så har aldrig

något i skogen gjort henne illa. Det är i skogen bland djuren som hon är trygg.

Färden går utför dalgången, vinden är sval, men hästens rygg är varm och skön. Vid en liten forsande bäck stannar hon, så att Mördi får dricka sig otörstig. Hon känner på det svala vattnet, tvättar sina händer, fyller dem med vatten och dricker. Så baddar hon försiktigt ansiktet rent från blod och svett. Det känns skönt när det stelnade blodet tvättas bort och huden blir mjuk. Hon tvättar sig långt ner på halsen, på bröstet och på armarna och låter det svala vattnet rinna ner över magen och ryggen.

De har kommit ett bra stycke, längre än hon någonsin varit tidigare. Hon har aldrig fått lämna gården långa stunder, inte utan fadern eller någon av bröderna i sällskap, och då bara för att besöka grannarna eller någon säter för att se till djuren. Kanske har Mördi varit här förut med någon av husfolket. Han rör sig som om han känner igen sig, tänker hon.

I en glänta en bit upp i skogen lyser stjärnljuset svagt på det späda gräset, och de rider dit så att Mördi kan vila och beta en liten stund. Saga är varm och trött och sitter av. Hon lutar ryggen mot ett gammalt träd, sträcker på sig och vrider på axlarna för att tänja ut de spända musklerna. Så sluter hon ögonen och ser hemmet framför sig. Hon ser för sitt inre hur Segg vaknar och som vanligt skriker åt henne. Hon ser hans ursinne när hon inte genast kommer med öl och gröt och passar upp. Nej, tänker hon, det är slut med det nu. Slut med slag och hårda ord och slut med missundsamhet, avund och hat. Samtidigt känner hon en svår sorg i själen.

Saga tar upp den lilla påsen med fett och kol och stryker blandningen över ansiktet och händerna för att inte synas så lätt. Såret värker. Fettet blandar sig med nytt blod från det spruckna ögonbrynet och blir efter en stund till en skorpa. Hon sitter upp på Mördi igen och väljer de mörkaste stigarna i den tätaste skogen på dalens skuggsida.

Det första kalla morgonljuset lyser plötsligt på bergen och skogs-kanten i väster. Långsamt letar sig dagningen allt längre och längre ned i dalgången. De slår av på farten. Vinden har avtagit och det är

nästan stilla. Svarthättan och lövsångaren sjunger fint alldeles intill henne, och två morgonpigga korpar virvlar runt längs dalsidan. Hon hör att de talar med varandra, och hon undrar vad de säger. Om korporna stannar upp finns det mat. Kanske har björnen eller ulven rivit en älg? Hon följer de svartglänsande fåglarnas rörelser ett tag, Odens ständigt spanande fåglar. Björnen är hon försiktig med, men ulven skrämmer henne inte, Segg är värre. Korporna fortsätter norrut och istället kommer örnen seglande. Den får syn på henne och Mördi och cirklar över dem.

– Hej Tjatse, säger hon tyst och vänder ansiktet mot den jättelika fågeln. Hjälp mig nu.

Örnen cirklar ännu en gång över henne och far med lugna vingslag rakt söderut.

– Ett stycke till, viskar hon till hästen, efter Tjatse.

De håller sig fortfarande på dalgångens skuggsida och tar sig snabbt vidare. Det brakar till invid dem och hon rycker till, men det är bara en tjäder som lyfter med bullrande vingslag. Stigen sluttar brant nedför och nu får de ta det försiktigt bland stenar och rötter.